

1842 i Stockholms Stad var jag, Den 10 Augusti
opererades jag, Utskrefs den 23, till Krigsberg återgå,
Men märk o Gud hvad glädje jag hastigt röna fick.

2. Jag såfängt lyktan söker Till hjälp och under-
stöd, Öfverkan hastigt möter, att ängslan och stor nöd, I
skället för att skada en werld med ögon klar, Fick jag
änno tråda i mörkrets sorgeval.

3. Men Gud som alla hjälper kan äfwen hjälpa
mig. Fast jag får här en usling gå, Så blir det dock
derwid, kanste jag war ej wärdig Din klara sol mer se,
men Gud som är rättfärdig Din nåde mig bete.

4. Att att med upprörde Hjerta jag kunde bedja
Gud, han lindrade min smärta och hjälpte mig till slut,
Ur mörka fångahuset och sorgens dystra dal Till rätta
klara ljuset i himlens glädjesal.

5. Förnöjd jag hafwer lefwat i tidens flydda år,
Men nu jag är inweswad i mörkrets dunkla wrår, All-
deles ingen stjerna en måne eller sol, Mig lysa kan och
wärma i tidens mörka pol.

6. I späda ungdomswären war synen klen och swag,
Men uti manna-åren förminskas dag från dag, Så länge
jag än egde en enda stråle qwar, War det den största
glädje för mig i alla dar.

7. Skall jag i mörkret wandra för all min lef-
nads tid Wår jag det intet klandra, en gång Gud hjälper
mig, När sista timman ändas min lefnads dag blir all
Då skall ett ljus upptändas som ej utslöckna skall.

8. I mina likar alla som blinda är som jag, I
bönen Gud skalla af Hjertat natt och dag, Hans hand er
alltid leder på fejdens jemna stig och ewigt wäl bereder
i himmelen för sig.

Den Första:

Ur 1842 i Stockholms Stad var jag, Den 10 Augusti
opererades jag, Utskrefs den 23, till Krigsberg återgå,
Men märk o Gud hvad glädje jag hastigt röna fick.

2. Jag såfängt lyktan söker Till hjälp och under-
stöd, Öfverkan hastigt möter, att ängslan och stor nöd, I
skället för att skada en werld med ögon klar, Fick jag
änno tråda i mörkrets sorgeval.

3. Men Gud som alla hjälper kan äfwen hjälpa
mig. Fast jag får här en usling gå, Så blir det dock
derwid, kanste jag war ej wärdig Din klara sol mer se,
men Gud som är rättfärdig Din nåde mig bete.

4. Att att med upprörde Hjerta jag kunde bedja
Gud, han lindrade min smärta och hjälpte mig till slut,
Ur mörka fångahuset och sorgens dystra dal Till rätta
klara ljuset i himlens glädjesal.

5. Förnöjd jag hafwer lefwat i tidens flydda år,
Men nu jag är inweswad i mörkrets dunkla wrår, All-
deles ingen stjerna en måne eller sol, Mig lysa kan och
wärma i tidens mörka pol.

6. I späda ungdomswären war synen klen och swag,
Men uti manna-åren förminskas dag från dag, Så länge
jag än egde en enda stråle qwar, War det den största
glädje för mig i alla dar.

7. Skall jag i mörkret wandra för all min lef-
nads tid Wår jag det intet klandra, en gång Gud hjälper
mig, När sista timman ändas min lefnads dag blir all
Då skall ett ljus upptändas som ej utslöckna skall.

8. I mina likar alla som blinda är som jag, I
bönen Gud skalla af Hjertat natt och dag, Hans hand er
alltid leder på fejdens jemna stig och ewigt wäl bereder
i himmelen för sig.

1. Blåsen 3 Musikanter,
Och hwar och en sin fallsup tag. ;;

2. Andelig i detta gröna
Får du mitt sista afsked röna;
Ulla! farväl min sörna,
Wid alla instrumenters ljud.
Fredman ser i minuten
Sig till Naturens skuld förbruten,
Clotho re'n ur sourtuten
Aftklippt en knapp wid Charons bud.
Kom hertats Gud!
Att frjidas, att belöna
Med Bacchi strud.
Andelig i detta gröna
Stod Ulla sista gången brud. ;;

3. Den Fjerde:
Jag heter Papageno, iag!
Är munter, lustig hwaris dag;
Och fogelsångarn utmärkt är,
Bland både ung och gammal här.
Jag härmar alla foglars sång,
Och roar folket inången gång.
Mitt walspråk är: war glad och siung!
Och jag är alla foglars kung.

4. D! Kunde jag den snara få,
Hwar små wackra flicka gå,
Jag skulle fånga dusintal
Och gbra snart ett lydligt wal.
Den wackraste mitt tycke wann:
Hon blef min hustru, iag des mian!
Jag henne bar uppå min arm,
Och somnade wid hennes barn.

5. Den Fjerde:
Jag heter Papageno, iag!
Är munter, lustig hwaris dag;
Och fogelsångarn utmärkt är,
Bland både ung och gammal här.
Jag härmar alla foglars sång,
Och roar folket inången gång.
Mitt walspråk är: war glad och siung!
Och jag är alla foglars kung.

6. D! Kunde jag den snara få,
Hwar små wackra flicka gå,
Jag skulle fånga dusintal
Och gbra snart ett lydligt wal.
Den wackraste mitt tycke wann:
Hon blef min hustru, iag des mian!
Jag henne bar uppå min arm,
Och somnade wid hennes barn.

Blåsen 3 Musikanter,
Och hwar och en sin fallsup tag. ;;

6. Andelig i detta gröna
Får du mitt sista afsked röna;
Ulla! farväl min sörna,
Wid alla instrumenters ljud.
Fredman ser i minuten
Sig till Naturens skuld förbruten,
Clotho re'n ur sourtuten
Aftklippt en knapp wid Charons bud.
Kom hertats Gud!
Att frjidas, att belöna
Med Bacchi strud.
Andelig i detta gröna
Stod Ulla sista gången brud. ;;

Den Fjerde:

Jag heter Papageno, iag!
Är munter, lustig hwaris dag;
Och fogelsångarn utmärkt är,
Bland både ung och gammal här.
Jag härmar alla foglars sång,
Och roar folket inången gång.
Mitt walspråk är: war glad och siung!
Och jag är alla foglars kung.
2. D! Kunde jag den snara få,
Hwar små wackra flicka gå,
Jag skulle fånga dusintal
Och gbra snart ett lydligt wal.
Den wackraste mitt tycke wann:
Hon blef min hustru, iag des mian!
Jag henne bar uppå min arm,
Och somnade wid hennes barn.